

Cena
20 gr

NAKLAD
113.348 EGZ.

DZIENNIK ŁÓDZKI

Rok XII

Łódź, piątek 21 grudnia 1956 r.

Nr 305 (3140)

Rozbrojenie jest najważniejszym i najbardziej palącym zagadnieniem w ONZ

Wystąpienia w Komisji Rozbrojeniowej wskazują na możliwości porozumienia

NOWY JORK (PAP). — W dniu 20 grudnia odbyło się posiedzenie Komisji Rozbrojeniowej ONZ.

Polska weszła do dwóch agend ONZ

NOWY JORK (PAP). — Zgromadzenie Ogólne NZ wybrało w dn. 19 bm. trzech niestających członków Rady Bezpieczeństwa: Kolumbię — 73 głosami, Irak — 69 głosami w pierwszym głosowaniu, a Szwecję 71 głosami, dopiero w czwartym głosowaniu.

Do wyboru trzech niestających członków Rady Bezpieczeństwa Zgromadzenie Ogólne NZ przystąpiło z kolei do wyboru 6 nowych członków Rady Ekonomiczno-Społecznej. Polska odniosła wielki sukces zajmując w głosowaniu drugie miejsce po Meksyku. Polska uzyskała 65 głosów, a Meksyk 70.

Polska została w fronde wybrana również do zarządu Funduszu ONZ do Spraw Pomocy Dzieciom.

Rozstrzygnięto sprawę kosztów utrzymania sił policyjnych

NOWY JORK (PAP). — Komisja Administracyjna Organizacji Narodów Zjednoczonych postanowiła 57 głosami przeciw 8 przy 9 delegatach wstrzymujących się od głosu, iż suma 10 milionów dolarów stanowiąca pierwszą część utrzymania międzynarodowych sił policyjnych podzielona będzie między wszystkie państwa należące do ONZ, stosunkowo do wysokości ich wkładów do budżetu zwyżkowanego tej organizacji.

Przeciwko tej decyzji głosowały m. in. ZSRR i Polska. Wstrzymały się od głosu kraje: Afryki północnej, W. Brytanii, Boliwii, Kameru, Egiptu, Grecji, Izraela, Włoch i Turcji.

Na posiedzeniu tym, które trwało zaledwie 20 minut, postanowiono jednomyślnie przekazać Zgromadzeniu Ogólnemu NZ i Radzie Bezpieczeństwa do rozpatrzenia memorandum sekretariatu zawierające wszystkie propozycje w sprawie rozbrojenia jakie były omawiane w komisji.

Delegat Stanów Zjednoczonych H. Lodge zaproponował, aby podkomisja Komisji Rozbrojeniowej ONZ zebrała się w marcu 1957 r. i wznowiła wysiłki zmierzające do położenia kresu różnicom poglądów między Wschodem i Zachodem w sprawie ograniczenia zbrojeń. Ta podkomisja — składająca się z przedstawicieli USA, ZSRR, Anglii, Francji i Kanady — powinna być — zdaniem delegata amerykańskiego — wznowić swe prace po zakończeniu obrad XI sesji Zgromadzenia Ogólnego.

H. Lodge podkreślił, że stanowisko, jakie zajmuje obecnie w sprawie rozbrojenia Związek Radziecki, daje nadzieję na osiągnięcie porozumienia. Jak wiadomo, ZSRR zakomunikował Stanom Zjednoczonym, że jest gotów omówić propozycje prezydenta Eisenhowera dotyczące tzw. „inspekcji” lotniczej oraz wysunął konkretne kontrpropozycje w tej sprawie.

Delegat ZSRR A. Sobolew złożył krótkie oświadczenie, w którym podkreślił, że rozbrojenie jest „najważniejszym i najbardziej palącym zagadnieniem, jakie ma przed sobą obecnie ONZ”.

Delegat Jugosławii J. Brielle stwierdził, iż wszystko wskazuje na to, że w obecnych warunkach porozumienie jest możliwe.

Na Węgrzech

Nowe zasady organizacji życia gospodarczego

Do komisji planowania weszli b. współpracownicy Nagy'a

BUDAPEST (PAP). O zasadach, jakie mają być stosowane

w węgierskim życiu gospodarczym pisze w czwartek dziennik „Nepakarat”. W wywiadzie zamieszczonym przez dziennik wiceprzewodniczący komisji planowania, Ajtai stwierdza, że „życie gospodarcze nie można opierać na rozkazach”. Państwo nie powinno ingerować w funkcjonowanie poszczególnych przedsiębiorstw, lecz sprawować ogólne kierownictwo działalności ekonomicznej, stosując odpowiednią politykę cen, kredytów, podatków i cel. W ten sposób — oświadcza Ajtai — można będzie zapewnić harmonię między interesami publicznymi a indywidualnymi. Sądzi, że w przyszłości każde przedsiębiorstwo powinno opracowywać własny plan z uwzględnieniem interesów całej gospodarki narodowej. Należy też dążyć do stworzenia systemu, który by brał pod uwagę rzeczywisty stosunek między podażą a popytem.

Angielski projekt konstytucji dla Cypru

LONDYN (PAP). Brytyjski projekt konstytucji dla Cypru opracowany przez lorda Radcliffe'a, a ograniczający w poważnej mierze suwerenność przyszłego rządu wyspy, został w środę przedłożony przez Lennox-Boya w Izbie Gmin. Zdaniami obserwatorów politycznych, los projektu zależy w poważnym stopniu od wyników rozmów, które zostaną przeprowadzone na wyspach Seychelles, z przebywającym tam na wygnaniu arcybiskupem Makariosem.

Projekt konstytucji został odrzucony przez rząd grecki. Choć dnie przyjęcie zgłoszono mu również przywódcy zarówno greckiej jak i tureckiej ludności Cypru.

Prokurator generalny Szenassy podkreślił konieczność oparcia się na zasadach praworządności socjalistycznej. Zapowiedział on dalsze ściganie osób podejrzanych o działalność kontrrewolucyjną i o kolportowanie ulotek antyrządowych.

A oto ostatnie wiadomości radia budapeszteńskiego: W XIII dzielnicy Budapesztu odbyło się w czwartek zebranie aktywów Węgierskiej Socjalistycznej Partii Robotniczej. Przemawiał m. in. premier Janos Kadar.

LONDYN (PAP). Opisując sytuację w Budapeszcie, korespondent Reutera podkreśla, że ostatnio widać tam mniej wojsk radzieckich. Według nie potwierdzonych pogłosek widziano pogromki z wojskami radzieckimi kierujące się na wschód.

Delegacja ZKJ w Polsce

19 bm. przybyła do Warszawy delegacja Związku Komunistów Jugosławii. Delegacji przewodniczy członek Komitetu Wykonawczego KC Związku Komunistów Jugosławii — Svetozar Vukmanovic (na zdjęciu obok). Na zdjęciu poniżej: obie delegacje w czasie rozmów.

I sekretarz KC PZPR

przyjął przewodniczącego delegacji ZKJ

WARSZAWA (PAP). W dniu 20 bm. I sekretarz KC PZPR — Władysław Gomułka przyjął przewodniczącego delegacji Związku Komunistów Jugosławii, członka Komitetu Wykonawczego KC ZKJ — Svetozara Vukmanovic-Tempo oraz członka KC ZKJ — Velka Vlahovica. W rozmowie wziął udział członek Biura Politycznego KC PZPR — Roman Zambrowski.

Przedstawiciele polskich atomistów udali się do Jugosławii

WARSZAWA (PAP). 20 bm. wyjechała do Jugosławii delegacja polskich specjalistów z zakresu badań i praktycznego zastosowania energii jądrowej. Delegacji przewodniczy pełnomocnik rządu do spraw wykorzystania energii jądrowej — min. Wilhelm Billig.

Zakończenie rokowań handlowych polsko-angielskich

WARSZAWA (PAP). W wyniku rokowań przeprowadzonych w Londynie i Warszawie między delegacjami rządowymi Polski i Wielkiej Brytanii — 20 bm.

Oto nagrody wielkiego konkursu „Dziennika Łódzkiego”

„Nie zgaduj zgadula — a pomyśl”

1. Aparat radiowy
2. Teczka dyplomatka
3. Teczka skórzana
4. Aparat fotograficzny
5. Aparat fotograficzny
6. zegarek na rękę
7. zegarek na rękę
8. wieczne pióro
9. wieczne pióro
10. wieczne pióro
11. Ołówek automatyczny 4-kolorowy
12. Ołówek automatyczny 4-kolorowy
13. Portfel skórzany
14. Portfel skórzany
15. Portfel skórzany
16. Portmonetka
- 17 — 40. Książki

41 do 100.000 to wielkie emocje i zabawa przy rozwiązywaniu konkursu.

„Nie zgaduj zgadula — a pomyśl”

W numerze świątecznym „Dziennika Łódzkiego”

W Ministerstwie Handlu Zagranicznego parafowano nową 3-letnią umowę handlową między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii.

Parafowana umowa przewiduje zarówno zwiększenie obrotów handlowych, jak i rozszerzenie list towarowych w porównaniu z poprzednią umową polsko-brytyjską.

Rokowania w Warszawie zbliżyły się do końca. W dniu 19 bm. członkowie Izby Gmin z partii konserwatywnej, labourystowskiej i liberalnej, którzy wysunęli propozycję rozszerzenia stosunków ekonomicznych z Polską, Posłowie ci wezwali rząd brytyjski, aby zyskiwie potraktował sprawę ewentualnych długoterminowych kredytów dla naszego kraju. Zapytany w tej sprawie przewodniczący delegacji angielskiej, oświadczył przedstawicielowi PAP, że jego zdaniem obecna trudna sytuacja gospodarcza Anglii wymaga dużej rozważności przed powzięciem decyzji o udzieleniu długoterminowych kredytów. Uznał on jednak równocześnie, że godną popularyzacją i poparciem jest sprawa udziału w Polsce kredytów przez prywatnych przedsiębiorców i kupców angielskich.

Wiele firm angielskich zajmujących się eksportem sprzętu górniczego, traktorów, maszyn rolniczych i innych towarów poważnie interesuje się takimi kredytowymi dostawami do Polski.

Brytyjskie statki oczyszczające Kanał Sueski przejdą pod rozkaz dowództwa ONZ

LONDYN (PAP). — Pierwszy lord admiralacji W. Brytanii, Hailsham oświadczył na konferencji prasowej w Londynie, iż na mocy porozumienia między rządem brytyjskim a ONZ, brytyjskie statki ratownicze w Egipcie podlegać będą dowództwu międzynarodowym sił policyjnych. Statki te pływają pod banderą ONZ, załoga ich traktowana będzie jako osoby cywilne.

O zadaniach przyszłego Sejmu mówi prof. dr Jerzy Jodłowski

Kiedy wczoraj w czasie pobytu prof. dr Jerzego Jodłowskiego w Łodzi zadałem mu pytanie, co chciałby powiedzieć swoim łódzkim wyborcom, potarł lekko czoło i, po zastanowieniu, odpowiedział:

— Zdaję sobie sprawę, że jako kandydat na posła nie zamieszkały w Łodzi jestem w nieco odmiennej sytuacji, niż inni kandydaci. Część wyborców skłonna jest ocenić posła na podstawie jego działalności w terenie, wyników jego interwencji itd. W tym zakresie mieszkając poza Łodzi, mam mniejsze możliwości. Ale wydaje mi się, że działalność poselska nie powinna się sprowadzać tylko do spraw lokalnych, że działalność w skali ogólnopolskiej jest z pożytkiem dla obywateli bez względu na okregi wyborcze.

Najwięcej wysiłków dotychczas poświęcałem sprawie ugruntowania praworządności w naszym kraju. Wydaje mi się, że jest to sprawa, od której pomyślnego rozwiązania zależy rozwiązanie wszystkich innych spraw. Im bardziej wykluczy się możliwości naruszenia praworządności, tym mniej będzie powodów do interwencji poselskich.

Zgadzam się całkowicie z poglądem Pana Profesora, ale wiadomo mi również, że kiedyś zamieszkiwał Pan w Łodzi. Kiedy to było?

— W Łodzi mieszkałem blisko 6 lat. Łódź przyciągała mnie w 1945 r., kiedy po-

wrócie z obozu w Mauthausen okazało się, że moje mieszkankie w Warszawie uległo zniszczeniu. Znalazłem w Łodzi schronienie i wiele życzliwości. Łódź mnie obdarzyła mandatem poselskim do Sejmu Ustawodawczego i do następnego Sejmu. To mnie zobowiązuje...

— O ile się orientuję, Pan Profesor prowadził również wykłady w Łodzi?

— Tak. Na Wydziale Prawa UL w latach od 1945—50 r. byłem kierownikiem Katedry Procesu Cywilnego. Przeszło przez moje ręce 6 roczników magistrów Wydziału Prawa UL.

Indagowany przeze mnie w dalszym ciągu na temat jego pracy dla Łodzi, profesor wolał o tym nie mówić. Nie lubi się chwalić osiągnięciami. Mógł jednak od siebie dodać, że żadna interwencja łódzkiego zespołu poselskiego u władz centralnych nie odbyła się bez udziału prof. Jodłowskiego.

Prof. Jodłowski jest człowiekiem niezwykle pracowitym. Jest bardzo aktywnym działaczem politycznym, plastycznym stanowisko wiceprzewodniczącego Prezydium CK Stronnictwa Demokratycznego. Jest prezesem Zrzeszenia Prawników Polskich, które szczególnie w ostatnim okresie odgrywa istotną rolę w odbudowaniu zaufania do wymiaru sprawiedliwości, które prowadzi szereg prac w dziedzinie projektów ustawodawczych i które wysuwa postu-

ląty pod adresem rządu w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości. Prof. Jodłowski jest profesorem Uniwersytetu Warszawskiego, jest... Zresztą ktoś by to wszystko spamiętał. Przejdźmy zatem do najbliższych perspektyw.

— Jakie, zdaniem Pana Profesora, są najbliższe zadania nowego Sejmu?

— Zaczęć od rzeczy dla niektórych może mało ważnej i raczej formalnej, ale jednak, moim zdaniem, bardzo istotnej. Trzeba najpierw zmienić regulamin Sejmu. Dotychczasowy był dostosowany do dawnego, odświeżonego, mało pracującego i fasadowego modelu Sejmu. Były w dawnym regulaminie przepisy krepujące działalność poselską. Mam na myśli np. sprawę interpelacji poselskiej. Trzeba zabezpieczyć ich dostateczną jawność i skuteczność. Trzeba wyposażyć komisje poselskie w inicjatywę ustawodawczą.

(Dalszy ciąg na str. 2)

Rozmowy z kandydatami na posłów

Stanisław Niedzielski

dził spółdzielnie mieszkaniową dla takich właśnie, jak to określił „Dziennik”, „bezdolnych kochanków”. Poczyniliśmy już w tej sprawie pierwsze kroki. W najbliższych dniach chcemy poprosić kilku architektów, aby wraz z aktywnym Rewolucyjnym Związku Młodzieży, przy udziale przedstawicieli Rady Narodowej, przedyskutować nasz projekt. Uzyskaliśmy też dla naszej akcji gorące poparcie młodych ekonomistów z WSE, którzy zadeklarowali nam swoją pomoc. W ogóle uważam za bardzo celowy rozwój budownictwa mieszkaniowego systemem spółdzielczym. Moim zdaniem, jest to poważne wyzwanie, w naszej ówczesnej sytuacji, z trudności lokalowych.

Kandydat na posła, Stanisław Niedzielski, jest młodym, bo niespełna 30-letnim człowiekiem, dobrze znanym w środowisku młodzieży robotniczej Łodzi. Z zawodu drukarz maszynowy, ma za sobą 16 lat pracy zawodowej i spory okres działalności politycznej w ruchu młodzieżowym. Obecnie pełni funkcję tymczasowego przewodniczącego łódzkiej Rady Rewolucyjnych Grup Młodzieży.

Niezależnie od mojej kandydatury na posła — mówi Niedzielski — często dyskutujemy w gronie młodzieży na tematy związane z pracą i zadaniami przyszłego Sejmu. Wiele jest spraw, które Sejm powinien rozpatrywać w pierwszym kolejniu. Dla nas, młodzieży łódzkiej, są to przede wszystkim sprawy mieszkaniowe. Pisaliśmy niedawno w „Dzienniku Łódzkim” o młodych małżeństwach bez mieszkaniowej perspektywy. Otóż my chcemy, na wzór Warszawy, zorganizować w Ło-

ty, kultury, zdrowia, opieki społecznej, zatrudnienia i komunikacji naszego miasta.

Eugeniusz Ajnenkiel urodził się w Łodzi w 1900 r. Już jako jedenastoletni chłopiec pracuje przy czyszczeniu cegieł w budowlanym przedsiębiorstwie Kuntego w Łodzi. W 1915 roku ucieka z domu do... Legionów. Obiera tam kartofle i wykonuje inne czynności, jakie w wojsku można powierzyć 15-letniemu chłopcu.

Tam właśnie zetknąłem się po raz pierwszy z PPS-owcami i od tej pory zaangażowałem się — wspomina mój rozmówca. — Czterdzieści lat jestem już członkiem partii, obecnie PZPR. W latach 1930—35 byłem redaktorem „Łodzianina”, potem korespondentem „Robotnika”. Podczas okupacji pracowałem fizycznie w Krakowie przy konserwacji taboru tramwajowego.

Eugeniusz Ajnenkiel zaraz po wyzwoleniu przystąpił do pracy społecznej. Od 1945 roku jest posłem do KRN, a potem posłem do Sejmu z ramienia PPS. Odsunięty od pracy społecznej w okresie nasilenia stalinizmu, powraca do niej w br. i zostaje wybrany na wiceprzewodniczącego Prezydium RN m. Łodzi.

— A jak pan sobie wyobra-

ża swoją pracę jako posła do Sejmu?

— Jako rodowity łódzianin będę pamiętał o sprawach naszego miasta... nie zapominając przy tym o sprawach całego kraju. Jeżeli chodzi o Łódź, to wiele jest tu do zrobienia, bo powiedzmy sobie szczerze, do tej pory polski Manchester był traktowany trochę po macoszemu. Zainteresować się trzeba przede wszystkim rozbudową szkół w śródmieściu, gdyż wiele z nich mieści się w nieodpowiednich budynkach. Jasne, nowoczesne, przestronne gmachy szkolne gwarantują zdrowie naszej młodzieży. Druga sprawa to przedszkola i budownictwo mieszkaniowe. Jeżeli zapewnimy społeczeństwu dobre mieszkania bez wilgoci, a młodzież i dzieci zarówno w domu jak i w szkołach czy przedszkolach będą miały odpowiednie warunki, unikniemy wówczas chorób i w dużym stopniu odgadnie sprawę rozbudowy szpitalnictwa. Skoro już mowa o łódzkich szpitalach to wspomnieć trzeba, że w chwili obecnej potrzeba nam jeszcze 600 łóżek, a ściślej pomieszczeń, do których można by te łóżka wstawić... i tą sprawą mam zamiar zająć się w pierwszym rządzie.

Jestem bardzo wdzięczny społeczeństwu łódzkiemu za wysunięcie mojej kandydatury. Muszę się przyznać, że walka o sprawy ludzi to mój żywioł.

Rozmawiał: (witk.)

Książki dwudziestolecia w planach na rok przyszły

W minionym okresie nasze instytucje wydawnicze, jak wiadomo, w zbyt małym stopniu sięgały do najlepszych tradycji naszego piśmiennictwa z okresu dwudziestolecia międzywojennego. Obecnie w planach na rok przyszły zaczyna się ryśować wyraźny przełom w tym zakresie. Oto np. „Czytelnik” podjął inicjatywę wydania specjalnej serii książkowej pod nazwą „Książki dwudziestolecia”.

W serii „Książki dwudziestolecia” „Czytelnik” zapowiada na rok 1957 edycję następujących pozycji: „Całe życie Sabiny” H. Boguszewskiej, „Adam Grywald” — T. Brezy, „Urlop bosmana Kłębucha” — S. Flukowskiego, „Przygoda w nieznanym kraju” — A. Gruszeckiej, „Pałę Paryż” — B. Jasieńskiego, „Śmierć w słońcu” — J. Kossowskiego, „Cudzoziemka” — M. Kuncewiczowej, „Niecierpliw” — Z. Nalkowskiej, „Drzwi zamknięte” — T. Rittnera oraz „Szczeniące lata” — M. Wańkowskiej.

Poza tym — już niezależnie od serii „Książki dwudziestolecia” — ukażą się w roku przyszłym, jak to prze widują plany wydawnicze „Czytelnika” — takie utwory z okresu przedwojennego, jak: „Wybór esejów” — K. Irzykowskiego, „Cztery wieki frazki polskiej” — J. Tuwima, „Opowiadania” — K. Ruth-Buczkowskiego, „Wybór wierszy” — B. Jasieńskiego, „Wybór wierszy” —

J. Lechonia, „Pisma” — M. Pawlikowskiej — Jasnorzewskiej „Wybór utworów” — Swiatopełka — Karpińskiego, powieść „Złoty dom” — M. Grabowskiej, reportaż „Mój Żyrardów” — P. Hulki-Łaskowskiego, powieść „Provincjusze” — T. Łopalewskiego, wybór utworów postępowych pisarzy grupy „Przedmieście”, „Wybór dramatów” — A. Słonimskiego, powieść „Strachy” — M. Ukmiejskiej, opowiadania „Człowiek w oknie” — Z. Uniółowskiego, znany reportaż M. Wańkowskiej o Mazurach „Na tropach Śmętki” oraz obszerna „Antologia poezji dwudziestolecia”.

Z innych wydawnictw np. PIW zapowiada na rok przyszły powieść W. Gombrowicza pt. „Ferdynand”, „Wybór utworów” — S. R. Stanęgo, „Dramaty” — S. I. Witkiewicza, „Wybór wierszy” — E. Żegadłowicza oraz powieść „Ład sereca” — J. Andrzejewskiego.

Łódzcy plastycy zorganizowali kiermasz na pomoc dla Węgrów

Dość osobliwy charakter ma wystawa zorganizowana w lokalu CBWA, ul. Piotrkowska 102. Składa się ona z obrazów, grafiki oraz galerii artystycznej, jak szaliki, korale, broszki itp. Są to prace członków Związku Polskich Artystów Plastyków, okręgu łódzkiego, którzy pragną przysiąc z pomocą Węgrom, zorganizowali tę imprezę.

Całkowity dochód ze sprzedaży ofiarowanych przez łódzkich plastyków prac, przesłany będzie do Budapesztu.

Wystawa - kiermasz trwać będzie tylko kilka dni. Każdy, kto chciałby przysiąc z pomocą Węgrom, a równocześnie nabyć miły upominek świąteczny, powinien odwiedzić tę wystawę.

Józef Spychalski

Józef Spychalski, nowowicebrany na listopadowym plenium przewodniczący Zarządu Głównego Związku Pracowników Przemysłu Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego, nie jest zbyt zachwycony moją wizytą. Nie tylko dla tego, że — jak powszechnie wiadomo — nie bardzo lubi, gdy się o nim pisze, ale i z przyczyn naprawdę istotnych.

Praca związkowa wymaga obecnie tyle czasu i energii — wyjaśnia. W tej chwili, np. kończymy opracowywanie wniosków i postulatów do nowego układu zbiorowego. W części ogólnej tego układu stawiamy wiele ważnych i doniosłych dla pracowników roszczeń, jak np. skonkretyzowanie podwyżki płac mistrzów przemysłu lekkiego, dodatkowych przywilejów dla kobiet w ramach ustawodawstwa pracy, przywilejów dla pracowników wysłużonych, odpowiedzialności materialnej zakładów za wypadki przy pracy, wyrównanie różnic między pracownikami fizycznymi a umysłowymi i wiele jeszcze innych problemów.

Jest to więc dalszy ciąg ważnej pracy, którą podjęliśmy trzy lata temu jako kierownik Wydziału Ekonomicznego Zarządu Głównego. Mam na myśli tegoroczną regulację płac, która dała pół miliarda zł dla włókienniczy, podwyżkę płac dla mistrzów przemysłu bawełnianego sprzed kilku dni oraz korzystne interwencje w sprawach bezpieczeństwa i higieny pracy robotników. I jeszcze jedno pytanie: Jak sobie wyobrażacie swoją rolę w Sejmie, gdybyście zostali wybrani posłami?

— Uważam, że podstawowym zadaniem posła jest pomoc i współpraca nad tworzeniem mądrych, odpowiadających interesom społeczeństwa ustaw państwowych. Ale nie tylko to. Zadaniem Sejmu jest także rozumna i skuteczna

kontrola poczynań rządu i Rady Państwa, nie tylko zresztą kontrola, ale i pomoc. Dlatego każdy poseł musi dobrze znać zjawiska z tymi sprawami powiązane, orientować się w systemie działania wszystkich kierowniczych organów państwowych.

Jeżeli o mnie chodzi to — naturalnie jeśli zostanie posłem — będę bił się o wprowadzenie wszystkich koniecznych postulatów robotniczych do ustawodawstwa państwa, o lepsze zabezpieczenie warunków pracy robotników i ulgi dla kobiet i pracowników z dużej wysługą lat. Kandyduję z dzielnic typowo robotniczych, z dzielnic mających tyle słusznych potrzeb. Wszystkie słuszne żądania i potrzeby mieszkańców będą mi więc wskazówką i poleceniem w pracy poselskiej. Znam je przecież dobrze. Tu się wychowałem jako syn łódzkich tkaczy, tu skończyłem Technikum, tu wreszcie spędziłem większość lat mojej pracy. A to wszystko uczy i zobowiązuje.

Rozmawiała K. WYRZ.

Eugeniusz Ajnenkiel

— Budownictwo mieszkaniowe, szkoły i szpitale — to mój główny kierunek naturalny, oczywiście, gdybym został posłem do Sejmu PRL — mówi Eugeniusz Ajnenkiel, wiceprzewodniczący

Prez. RN m. Łodzi, kandydat na posła do Sejmu. — Tak się składa, że sprawy te interesują mnie szczególnie, bowiem z tytułu stanowiska jestem bezpośrednio odpowiedzialny za sprawy oświa-

Dalsze meldunki o sukcesach łódzkich załóg

Wczoraj otrzymaliśmy z ZPB im. Armii Ludowej w Łodzi meldunek donoszący o dużym sukcesie załogi tych zakładów. W związku z wykonaniem całorocznych zadań produkcyjnych w dniach 19 i 20 bm. zakłady dostarczyły następujących ilości: tkanin — 398 200 metrów, wykończalnie 219 200 m, przedziałnie średniopiętrowe i odpadkowa około 117 000 kg.

Pracownicy Łódzkiej Wytwarzalni Papierosów zakończyli prace nad wykonaniem rocznego planu produkcji na 16 dni przed terminem.

W związku z tym pałacze otrzymała ponadplanowo produkcję papierosów „Sport” w ilości 153 000 000 sztuk.

Łódzkie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego zawiadomiło nas o przedterminowym wykonaniu zadań produkcyjnych. Zamiast planowanych strat w wysokości 102 000 zł, Biuro osiągnęło zysk 157 000 zł, wykorzystując maksymalnie czas roboczy i zwiększając wydajność pracy. Do końca roku Biuro opracuje dodatkowo dokumentację projektowo-kosztorysową za zł 1 193 100.

528-piętrowy wieżowiec

CHICAGO, w grudniu

Od kilku tygodni tysiące mieszkańców Chicago oglądają codziennie wystawę, przedstawiającą plany przebudowy tego kilkunastomilionowego miasta. Autor tych planów, jeden z czołowych architektów USA 87-letni Frank Lloyd Wright, nazwał je projektem „miasta przyszłości”.

Słynny architekt wychodzi z założenia, że ze względu na ogromne trudności komunikacyjne, odczuwane już obecnie we wszystkich olbrzymich miastach (w przyszłości będą one jeszcze większe), konieczna jest przebudowa tych wielkich skupisk ludności. Według zdania Wrighta, tysiące budynków fabrycznych, biurowców, wielkich magazynów i gmachów publicznych, rozrzuconych obecnie po różnych dzielnicach każdego dużego miasta, powinny być zastąpione przez kilka kolosalnych drapaczy chmur, w których byłaby skupiona cała gospodarka i administracja miasta. Komunikacja między poszczególnymi zakładami pracy, urzędami, składami towarów itd. odbywałaby się w takim razie głównie przy pomocy błyskawicznych wind wewnątrz tych gigantycznych wieżowców oraz aut i ciężarówek, sunących wysoko nad ziemią, po wiszących mostach, łączących drapacze chmur.

Wright uważa, że w wypadku realizacji jego śmiałych projektów, centrum milionowego miasta, zajmujące dziś zazwyczaj wiele dziesiątek kilometrów kwadratowych, zostałoby zredukowane do paru załadowanych kilometrów. Śródmieście ośrodki wież, wyróżniających się swym niebywałym rozmiarem, byłyby — według planów Wrighta — otoczone ze wszystkich stron setkami tysięcy tonących w zieleni domków, w których ludzie mieszkaliby wygodnie i przestronnie.

Na wniosek Wrighta władze miasta Chicago mają wkrótce rozpatrzyć projekt wybudowania pierwszego takiego wieżowca — budynku o 528 piętrach — wzorca planowanego „miasta przyszłości”. Dla porównania warto zaznaczyć, że najwyższy z istniejących dziś drapaczy chmur, tzw. Empire State Building w Nowym Jorku, ma sto kilka pięter.

(Korespondencja z USA)

W odróżnieniu od dotychczasowych wieżowców, wyglądających z reguły, jak ogromne skrzynie, projektowany przez Wrighta drapacz chmur ma składać się z centralnej części, postacia swą przypominającej wielki pień wypuszczający na różnych wysokościach i w wielu kierunkach potężne konary — wielopiętrowe boczne pawilony. W myśl wzmiankowanych planów pawilony te mają, niczym wiszące mosty, trzymać się na setkach potężnych kablów, przymocowanych do centralnego szkieletu budynku. Sam szkielet zaś superwieżowca o przewidzianej wysokości 1.680 metrów ma opierać się na trzech ogromnych kolumnach, sięgających bardzo głęboko w ziemię.

Wnętrze tego gigantycznego gmachu z betonu i szkła ma być wyposażone w ultranowoczesne urządzenia. Przewidziany jest cały system ruchomych schodów, samobieżnych chodników i wind o napędzie atomowym. Oprócz dużych wind na towary, dla dużych grup ludzi (np. robotników udających się do pracy) mają funkcjonować również windy-taksówki, przewożące jedną lub parę osób bezpośrednio na właściwe piętro i unoszące się do góry z szybkością półtora kilometra na minutę.

Dla nas plan „miasta przyszłości” może wydawać się fantastyczny i nierealny. W Chicago natomiast odnosi się do niego bardzo poważnie. Tłumaczy się to nie tylko tym, że zwiędzający wspomnianą wystawę fachowcy mogą zapoznać się z planami, zawierającymi precyzyjne obliczenia wszystkich szczegółów, obliczenia, świadczące o możliwości realizacji śmiałych zamierzeń Wrighta. Tłumaczy się to również tym, że autorem wspomnianych planów jest światowej sławy architekt, który ma za sobą przeszło pół wieku doświadczenia w projektowaniu i budowie drapaczy chmur.

Niezależnie od tego, jak potoczą się w niedalekiej przyszłości, rozbudowa Chicago, czy Nowego Jorku, podziemna

komunikacja pociągami metra będzie niewątpliwie nadal odgrywać dużą rolę w życiu tych miast. Nic dziwnego więc, że władze tych metropolii pracują stale nad planami dalszego unowocześnienia i usprawnienia pracy metra.

Ekonomia energii ludzkiej w eksploatacji miejscowego metra w Nowym Jorku jest już i teraz daleko posunięta. Przy wejściu na perony tego metra nikt nie sprawdza, czy pasażerowie zaplacił za przejazd. Działają tu bowiem automaty, przepuszczające człowieka dopiero po tym, jak włożył do jednego z nich specjalny żeton. Na każdej stacji metra nowojorskiego pracuje obecnie tylko jedna osoba, kasjerka, sprzedająca żetony. Ale teraz instalują na wielu stacjach aparaty, które będą automatycznie dostarczać żetony i wydawać resztę. Stacje te, całkowicie automatyzowane, będą więc działały zupełnie bez pracowników.

Przeciwny pociąg metra, którym w godzinach nasilenia jedzie ponad tysiąc osób, obsługuje zazwyczaj motorniczek oraz konduktor (a nieraz i dwóch konduktorów), dbający o pneumatyczne otwieranie i zamykanie drzwi wagonów w miejscach postoju. Wkrótce zostaną jednak zainstalowane w wielu pociągach automatyczne urządzenia, dzięki którym drzwi będą się same otwierały i zamykały w odpowiedniej chwili. Co więcej, świetne wyniki dały eksperymenty z automatycznymi lokomotywami, jeżdżącymi bez motorniczek i zatrzymującymi się kiedy potrzeba.

Dyrekcja nowojorskiego metra dąży do całkowitego zautomatyzowania komunikacji podziemnej w najbliższym czasie. W takim razie jedynymi ludźmi, obsługującymi podziemną komunikację w największym mieście świata, byłyby nieliczne jednostki, kontrolujące ruch automatycznych pociągów w kilku punktach dyspozycyjnych. Plany napotykają na opór wielu tysięcy obecnych pracowników metra, którym władze miejskie nie są w stanie znaleźć innych posad.

(P. L.)

